சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL -13 தொகுதி- 13	March - 1918. மார்ச்சுமீ 1918.	No - 8. பகுதி – 8.

நாலடியார் வசனம்.

8-வது பொறை யுடைமை.

அஃதாவது அறிவுடையார் காரணம் பற்றியாவது அறியாமை பற்றியாவது ஒருவன் தமக்குத் தீமை செய்தவிடத்து, தாமுமதனை அவனிடத்துச் செய்யாது பொறுத்தலை யுடைய ராதலாம். சினமில்லாரிடத் திருப்பது பொறுமையாகலின், அதுபற்றிச் சினமின்மையின்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

பேதையோடு யாதும் பேசாது அவனைவிட்டு,
விலகிப்போதல் வேண்டுமெனல்.

(1) மாலைபோற் செல்லும் அருவியாற்றால் குளிர்ந்துள்ள சிறந்த மலை நாட்டரசனே! பேதையோடு யாதும் பேசாதிருக்கக் கடவாயாக; பேதை (யாதவ தொன்றனை) கூறினால், (மனம்) உடைந்து (வருத்தமுறப்) பேசுவான்; (ஆகலின்), கூடுமான வளவில் (அவனினின்றும்) தப்பித்துக்கொண்டு நீங்குதலே நன்றாம்.

பேதை-செய்யத்தக்கதிது, செய்யத்தகாத
திது என்றுணராதவன் (மூடன்)

இஃதொரு பண்டிதன் ஓரரசனை நோக்கிக் கூறியதாம்.

(க-அ.) மூடரோடு யாதும் பேசுதல் கூடாது; அவர் மனம் வருந்தப் பேசுவதன்றி வேறு வகையாகப் பேசார்; அதனால்

அவரிடத்திருந்து கூடுமானவளவும் விலகிப்போதல் வேண்டும் என்பதாம்.

மேலோர் சினங்கொண்டு கூறுவதைப்
பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி
அவரோடெதிர்த்துப் பேசுதல் கூடாதெனல்.

(2) தமக்கு (எவ்வகையாலும் தமக்கு) ஒப்பாகாதவர் (தம்மைப்பற்றித்) தகுதியல்லாத சொற்களைக் கூறினால், அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலே (அறிவுடையார்க்குத்) தகுதியாம். (அவர் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளாது பேசுவாராயின்) அதனை உலகத்தார் புகழத்தக்கதாகக் கொள்ளாது இகழத்தக்கதாகக் கொண்டு விடுவர்.

(க - து.) மேலோர் தம்மைப்பற்றி இகழ்ந்து கூறுதலை மேலோர் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; பொறுத்துக்கொள்ளாமலவரோடெதிர்த்துப் பேசுவாராயின், அவமானமே உண்டாகுமென்பதாம்.

இச்சொல் தீமையைத் தரும்; இச்சொல்
நன்மையைத் தருமெனல்.

(3) மலர்களிலெல்லாம் அழகியவண்டுகள் மொய்த்துச் சப்திக்கின்ற கடற்கரையையுடைய அரசனே! (தமக்கு நன்மை) ஆவதை யறிந்திருப்பவரை (ஒருவர்) பெற்றால் (அவர்க்கு) தம் மீது) அன்புள்ளவர் கூறும் கடுஞ்சொல்லானது அயலார் சந்தோஷித்துச் சொல்லுகின்ற இன்சொல்லினும் தீமையைத் தருவதாமோ? (ஆதலால் நீ இதனை யாலோசித்துப் பார்க்கக் கடவாய்).

இஃதொரு பண்டிதன் ஓரரசனை நோக்கிக்
கூறியதாம். அயலார்-உள்ளன்பில்லார்.

(க -). ஒருவர் தம்மீது அன்புள்ளவர் சொல்லுஞ் சொல் கடுமையானதாக விருக்கினும் அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அச்சொல்லின்படி நடக்கவேண்டுமே யல்லாமல், அன்பில்லாதவர் இனிமையாகச் சொல்லுகின்ற சொல்லின்படி நடத்தல்கூடா தென்பதாம்.

பொறுமை யுடையார்க்குத் துன்பமில்லை யெனல்.

(4) அறியத்தக்கதை (ஐயந்திரிபின்றி) அறிந்து, (அதனால் மனம் வாக்குக் காயமென்னு மூன்றும்) மடங்கி அஞ்சத்தகுவ

தற்கு அஞ்சி, (தமக்குப்) பொருந்திய காரியத்தை யுலகத்தார் மனமுகக்குமாறு செய்து, (நியாயமான வழியில் தாம்) பெற்ற பொருளால் இன்பமுற்று வாழும் இயல்பினை யுடையார் எப்போதும் துன்பமுற்று வாழ்தலில்லை.

அறியத்தக்கது-நன்மை தீமைகளாம்;
அஞ்சத்தகுவது-பழிபாவங்களாம்.

பொறுமையில்லார்க்கு மனம் வாக்குககாய மென்பன அடங்குவதில்லை யாகலின், அடங்கி என்பதனல் பொறையுடைமை பெறப் பட்டவாறறிக.

(க - து.) அறியத்தக்கதை யறிந்தடங்கி, அஞ்சத்தகுவதற் கஞ்சி, நியாயமானவழியிற் சென்று பொருள்தேடி வாழுகின்றவர் இன்பமுற்று வாழ்வதன்றித் துன்பமுற்று வாழ்வதில்லை யென்பதாம்.

நட்பினர் செய்யுந் தீமையைப் பொறுத்துக்
கொள்ளவேண்டுமெனல்.

(5) இருவர் (தம்முள்) வேற்றுமையில்லாது கலந்து நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். நட்புக்கொண்ட விடத்து (அவருள்) ஒருவனிடத்துத் தெளிந்தறிதற்குக் கூடாத ஒழுக்கமுண்டாமாயின், (மற்றொருவன் தனக்குப்) பொறுக்கக் கூடியவளவும் (அவன் செய்த தீமையைப்) பொறுத்துக் கொள்ளக் கடவன்; பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதவனாயின் (அவன் செய்த தீமையைப் பிறரிடத்துச்) சொல்லாது (அவனிடத்துத்தான் கொண்டுள்ள நட்பை அவனும் அறியாதபடி) தூரத்தில் விட்டுவிடக் கடவன்.

தூரத்தில் விட்டுவிடலாவது பையப்பைய
விட்டுவிடுதல்.

(க - து). நட்பினரிருவருள் ஒருவன் தீமைசெய்து வருவனாயின், மற்றவன் அவன்செய்த தீமையைப் பிறரறியச் சொல்லாது பொறுத்துக் கொண்டு அவனது நட்பைப் பையப்பைய விட்டுவிடல் வேண்டு மென்பதாம்.

நட்பினர் செய்யுந்தீமையை நன்மையாகக்
கருதிப் பொறுத்துக்கொள்ள
வேண்டு மெனல்.

(6) காடு சூழ்ந்த நாட்டையுடைய அரசனே! (கல்வி கேள்வி யறிவொழுக்க முடையோன் தனக்குத் தனது நட்பினர்) துன்பந்

தருஞ் செயல்களைச் செய்தாராயினும் (அவை என்னிடத்து) இன்பந்தருஞ் செயலாக வொழியக் கடவனவாக வென்று கருதித் தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கொள்வதல்லாமல், (தன்னோடு) கூடி நட்புச் செய்தவரை (தன்னினின்றும்) நீங்கி விடுவதில்லையாம். மிருகங்களுக்கும் (நட்பினின்றும்) நீங்குதல் முடியாத காரியமாகும்; (இதனை நீயாலோசித்துப் பார்ப்பாயாக).

இஃதொருபண்டிதன் ஓராசனை நோக்கிக் கூறியதாம்.

விலங்குகள்-புலி, சிங்கம், யானை முதலியனவாம். இவற்றுள் யாதாவதொன்று எதனோடாவது நட்புக்கொண்டால், அந்நட்பினின்றும் நீங்குவதில்லையாம். சிங்கம் நாய்க்குட்டியுடன் நட்புச் செய்த கதை முதலியன இங்குக் கவனித்தற் குரியனவாம்.

(க - து.) ஒருவர் பிறரோடு ஆராய்ந்து நட்புச்செய்தல் வேண்டும்; நட்புச்செய்த பின்பவர் தீமைசெய்தால், தீவினைவசத்தால் நம்மால் வரற்பாலது அவரால் வந்ததென்றுகருதி அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, அவர்செய்த தீமைபற்றி, அவரிடத்துக்கொண்ட நட்பினைவிடுதல் கூடாதென்பதாம்.

பிறர் நல்லோரிடத்து நட்புக் கொள்ளுதற் கேது கூறல்.

(7) ஒல்லென்னும் ஓசையோடு அருவியாறுகள் பாய்கின்ற பெரிய மலைநாட்டரசனே! (சிறியார்) பெரியாரது பெரு நட்பினைக் கொள்வதற்குக் காரணம் தாம்செய்த பொறுத்தற்கரிய குற்றங்களை (அவர்) பொறுத்துக் கொள்ளுவாரென்று கருதியேயாம். (பிறர்செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்து அவர்க்கு) நன்மை தருவனவற்றைச் செய்பவர்க்கு நட்பினராகின்றவர் அரியவராவரோ? (எளியவரே யாவர். இதனைநீ ஆலோசித்துப் பார்ப்பாயாக).

இதுவுமொரு பண்டிதன் ஓராசனைநோக்கிக் கூறியதாம். பெருநட்பு-மாறுச்சினேகம்.

(க - து.) பிறர்செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்து அவர்க்கு நன்மையே செய்து வருகின்றவர்க்கு யாவரும் நட்பினராக வொழுகுவா ரென்பதாம்.

பொறுமை வறுமையிலவசியம் வேண்டுமெனல்.

(8) (அறிவுடையார்) பெரும் பசியால் (உடம்பு) வற்றிப் போனாராயினும் பண்பிலார்க்கு (தமது) வறுமையை யறியும்படி

சொல்லாதிருப்பர்; தம்முடம்பை (மானங் கெடாதிருத்தற் பொருட்டு) விட்டுவிடுந் துணிவில்லாதவர் (தமது) வறுமையை (அதனை நீக்க வல்லபொருள்) அளவை யுடையார்க்குச் சொல்லுவர்.

பண்பு - எல்லாரியல்புகளு மறிந்தொத் தொழுகுதல்.

(க - து.) ஒருவர் வறுமையால் பெரிதும் வருந்துங் காலத்தினும் தமது வறுமையைப் பிறரிடத்துச் சொல்லி வருத்தமுறாது, அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்; தம் முயிரைவிடும் துணிவில்லாதவரே தமது வறுமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளாது பிறரிடத்துக் கூறிப்பொருள் பெற்றுப் பிழைப்ப ரென்பதாம்.

ஒருவன் ஒரு காரியத்தைப் பொறுமையாக
விருந்து நோக்கிப் பிறர் பழித்துக்
கூறுவாறுசெய்து, அதன் பயனை
யடைய வேண்டுமெனல்.

(9) அலைமிக்கெழும் அருவி யாறுகள் பொருந்திய மலைநாட்டரசனே! (ஒருகாரியம் முன்னர்) இன்பத்தைக் கொடுத்து (பின்னர்) இழிவு தருவதாயிருப்பினும், இன்பத்தின் பட்சத்திலேயே இருந்தவனுக்கு (நான் சொல்வ தொன்றுண்டு; நீ அக்காரியத்தால்) இன்பம் நீங்காமையை யறிந்தாயாயினும், (பொறுமையாக விருந்து) பழியுண்டாகாத மார்க்கத்திலே (சென்று அவ்வின்பத்தைப் பெறுதலே) தலைமையானதாம்.

இஃதொரு பண்டிதன் ஓரரசனை நோக்கிக் கூறியதாம்.

(க - து.) ஒரு காரியத்தைச் செய்யுமிடத்து இதனால் இன்பமும் துன்பமு முண்டாதல் இயல்பாம்; ஆனால், அக்காரியம் பழி தருவதாகா தென்பதைப்பொறுமையாக விருந்துநோக்கி, அதனைச் செய்து, அதன்பயனை யடைவதே ஒருவனுக்கு மேலான தென்பதாம்.

கேடுவருவதா யிருப்பினும், வறுமை வருவதா
யிருப்பினும், செல்வம் வருவதாயிருப்
பினும் பொறுமையா யிருந்து செய்
யத் தக்கனவற்றைச் செய்ய
வேண்டுமெனல்,

(10) (ஒருவன் ஒரு காரியத்தால்) தான் கெடுவதா யிருப்பினும் தக்கார்க்குக் கேடுசெய்ய நினையா திருக்கக் கடவன்; தன்னு

டைய வுடம்பின் மாமிசம் (வறுமையால் வற்றிக்) கெடுவதாயிருப் பினும், உண்ணத் தகாதவரிடத்து உணவினை யுண்ணுதிருக்கக் கடவன்; சுவர்க்கத் தோடுகூடிய உலகத்தை யெல்லாம் பெறுவதா யிருப்பினும், நடுவே பொய்யோடு கூடியசொல்லைச் சொல்லா திருக்கக் கடவன்.

தக்கார் - கல்வி கேள்வி முதலியவற்றால் மேம்
பாடுடையார்; உண்ணத்தகாதவர்-
கீழ் மக்கள்.

(க - து.) ஒருவன் எவ் விஷயத்திலும் பொறுமையா யிருந் தொழுகுதல் வேண்டும்; அதனைவிட்டு எதனையுஞ் செய்தல் கூடா தென்பதாம்.

சுகாதாரம்.

தானியங்கள்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

சாராய முதலிய மதுபானங்கள்.

சாராய முதலிய மதுபானங்களை உலகத்தார் அறியாதிருந் தார்களானால் இப்பொழுது உலகத்திலிருக்கிற பாவச்செயல்களில் பாதிப்பாவச்செயல் இல்லாதிருக்குமென்றும், இப்பொழுது மனித ஜாதியாருக்குள் காணப்படுகிற தரித்திரத்திலும் எண்ணிறந்த மற் றநேகவகை நிர்ப்பந்தங்களிலும் அதிகமான பங்கை நாம் காணு திருப்போமென்றும் ஒரு கல்விமான் கூறுகிறார். இது நிஜமே. மதுபானங்கள் உலகத்தில் வழங்கப்படுவதனுல் அவைகளை விசேஷமாய் உபயோகிக்கிறவர்களில் அநேகர் பலவகை நிர்ப்பந் தங்களுக்குள்ளாகிறதுமன்றி அதிசீக்கிரத்தில் விருத்தாப்பியத் தையும் மரணத்தையும் அடைகிறார்கள்.

மதுபானங்களில் சாந்தமானவற்றை அளவாக உபயோகித்து வருவதனுல் தங்கள் சரீர சுகத்திற்கு அனுகூலமுண்டாகிற தென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இது ஒருவாறு நிஜமென்றா லும் மதுபானங்களை எப்போதும் தொடாதவர்களில் அநேகருக் குப் பூரணமான சுகமும் தேகபலமும் நீடிய ஆயுளும் இருந்தி ருக்கின்றனவென்பது அனுபவத்தினுல் எல்லாரும் அறிந்திருக்

கிற விஷயமாம். இதனால் பெரும்பாலும் சுகமுள்ளவர்களுக்கு மது பானங்கள் கொஞ்சமாவது அதிகமாவது அவசியமல்லவென்பது பெறப்படுகின்றது. மேலும் மதுபானங்களை அளவாகப் பிரயோகித்து வரவேண்டுமென்று முதலில் நினைத்து அவைகளைத் தொடங்கி வந்தவர்களில் முக்கால் பங்குக்கு அதிகமானவர்கள் கொஞ்ச காலத்திற்குள்ளாக மதுபானங்களை மிதமிஞ்சிக் கையாடுகிற வழக்கத்துக்குட்பட்டு அதனால் எண்ணிறந்த நிர்ப்பந்தங்களைத் தங்கள் பேரில் வருவித்திருக்கிறார்களென்பது யாவரும் அறிந்தொன்றாம். இக்காரியம் மதுபானங்களை இப்பொழுது அளவாகப் பிரயோகித்து வருகிறவர்களுக்கும், அவைகளை இதுவரைக்கும் கையாடாம லிருக்கிறவர்களுக்கும் மிகுந்த எச்சரிக்கையை யுண்டாக்கத்தக்கது.

பொதுவாய் மதுபானங்கள் உஷ்ணமான தேசங்களுக்கு ஏற்றவைகளல்ல. அவைகள் வேர்வையைக் குறைத்து அதனால் தீமைகளை விளைவிக்கின்றன. மதுபானங்களை அதிகமாய்ப் பிரயோகித்தவர்கள் கடினமான பிரயாசங்களைத் தாங்கமாட்டார்கள். மதுபானங்களினால் பலவகை வியாதிகளுண்டாகின்றன வென்பது மறுக்கக்கூடாத விஷயமாம்.

மதுபானங்களைப் பிரயோகிக்கிறவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்குள் பலவகை தேகசுகவீனங்களும், நானாவித துர்க்குணங்களும், கெடுதிகளும் உண்டென்றும் அவர்களுக்குள் நிதானமும் தெளிந்த புத்தியும் அமரிக்கையான சந்தோஷமும் இரா வென்றும், அவர்களுடைய காரியங்களிலெல்லாம் யாதொரு ஒழுங்கும் திட்டமுமிராவென்றும், அவர்களுடைய குடும்பங்களில் எண்ணிறந்த துக்கங்களும் நிர்ப்பந்தங்களும் நிறைந்திருக்குமென்றும், அநேக கல்விமான்களும் வைத்திய சாஸ்திரிகளும் உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இது நிஜமென்பது யாவரும் நாடோறும் பார்த்தறியக்கூடிய காரியம். மதுபானங்களினால் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் தங்கள் தனத்தையுங் கனத்தையுஞ் சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தங்களை நம்பி அண்டியிருந்த மனைவி மக்களையும் முற்றிலும் நாசப்படுத்தி யிருக்கிறார்களென்பதை யார்தான் மறுத்தல் கூடும்?

காப்பி—தேத்தண்ணீர்.

காப்பியானது சொற்பமாய் மதுபானங்களைப்போல மனதையும் சரீரத்தையும் உற்சாகப்படுத்தத்தக்கது. அது வேலையின்

களைப்பை மாற்றும். ஆனால் அதை அதிகமாகச் சாப்பிட்டால்
தேகத்தில் சற்று நடுக்கல் உண்டாகும். தேத்தண்ணீர் ஏறக்
குறைய காப்பியைப்போல உபயோகமுள்ளதுதான்.

காப்பிக்கொட்டையும் தேயிலையும் ஐரோப்பிய ஜனங்களுக்
குத் தெரியவந்த நாள்முதல் அவர்களுடைய வழக்கங்கள் குணாதி
சயங்கள் அதிக மாறுத லடைந்திருக்கின்றனவென்று சில கல்வி
மான்கள் கூறுகின்றார்கள். காப்பித்தண்ணீரும் தேத்தண்ணீரும்
மனதை உற்சாகப்படுத்தி அமரிக்கையாக்கும். சாராய முதலி
னான லாகிரி வஸ்துக்கள் முதலில் உற்சாகத்தையும்
மிதமிஞ்சின மனக்குழப்பத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டுப் பின்பு
அதிக தளர்ச்சியையும் சோர்வையுங் கொண்டுவரும்.
காப்பி தேத்தண்ணீர்களோ மட்டான மனோ உற்சாகத்தையும்
அமரிக்கையையும் உண்டாக்கும். அவை பின்னுக்கு மனத்
தளர்ச்சியையும் சோர்வையு முண்டாக்கமாட்டாவாம். ஐரோப்
பியருக்குள் காப்பித் தேத்தண்ணீர்களைச் சாப்பிடுகிற வழக்க
முண்டானபின் முன்னிருந்த பெருமிதமான குடி இப்பொழுது
வெகுவாய்க் குறைந்து இருக்கிறதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.
ஐரோப்பியருக்குள் அடிக்கடி நடந்துவருகிற பிரகாரம் தேத்தண்
ணீர் காப்பித்தண்ணீர் சாப்பிடுகிறதற்கு சிநேகிதர் முதலிய அநே
கர் ஒன்றாக ஓரிடத்தில் கூடிவந்து சந்தோஷமாய்ச் சம்பாஷணை
செய்கிற வழக்கத்தினால், அவர்களுக்குள் மனோச்சாகஞ் சந்தோஷ
குணங்களும் ஒருவர்க்கொருவர் காண்பித்து வருகிற உபசார
குணங்களும், நல்லொழுக்கங்களும் அபிவிர்த்தியாகி வருகின்றன.
இப்படிப்பட்ட கூட்டங்களினால் நல்ல காரியங்களை யோசிக்கிற
தற்கும் பேசுகிறதற்கும் செய்கிறதற்கும் உற்சாகமுண்டாகின்
றது. அவைகளின் மூலமாய்க் கல்விவிர்த்தி கைத்தொழில் விர்
த்தி, சுறுசுறுப்பு, தைரியம், உதாரகுணம், நற்காரியங்களில் ஒரு
வரையொருவர் மிஞ்சவேண்டுமென்கிற ஆசை முதலியவைகள்
விர்த்தி யடைவதற்கு ஏதுவுண்டாகின்றது. காப்பியானது தேத்
தண்ணீரைப் பார்க்கிலும் அதிக உற்சாகத்தைக் கொடுக்கின்றது.
அது ஜீரணத்தைச்சற்றுத்தாமதமாக நடக்கும்படி செய்கின்றது.
சிலபேருக்கு அதனால் மலசுத்தி சற்றுத்தாராளமாய் ஆகும். காப்
பியுந் தேத்தண்ணீரும் தேகத்தின் தேய்வையுங் கழிவையுங்
குறைக்கின்றன. ஆகையால் ஒரு வேலையைச் செய்கிற இரண்டு

பேர்களில் ஒருவன் போதுமான அளவாயும், மற்றொருவன் சற்றுக்குறைவாயும் போஜனத்தைச் சாப்பிட்டு வந்தால் குறைவாய்ப் போஜனத்தைச் சாப்பிடுகிறவன் காப்பி தேத்தண்ணீரைப் பிரயோகித்து வருவானாயின் அவன் மற்றவனுக்குச் சமமாகவே வேலையைச் செய்கிறதுமன்றி அவனுடைய தேகத்துக்குச் சமமாகவே இவனுடைய தேகமும் பருமனுள்ளதாயுமிருக்கும்.

காப்பியும் தேத்தண்ணீரும் மூளை முதலான நரம்புக் கருவிகளைக் கதிப்பாய் வேலைசெய்ய ஏவுகிற போஜனங்களாம். காப்பியும் தேத்தண்ணீரும் எல்லாவகை ஜனங்களுக்கும் பிரயோஜனமுள்ள போஜனங்களாம். மனோமுயற்சி முதலிய மூளையைப் பற்றின வேலைகளைச் செய்கிறவர்களுக்கு நல்ல காப்பி அல்லது தேத்தண்ணீரானது அதிக ஊக்கத்தையும் தைரியத்தையும் தெளிவுங் கூர்மையுமுள்ள புத்தியையும் பிரயாசத்தைத் தாங்கத்தக்க சத்துவத்தையுங் கொடுக்கின்றது. அதிக தேக உழைப்புள்ளவர்களுக்கும் காப்பி தேத்தண்ணீர் பிரயோஜனமுள்ளவைகள்தாம். தேக உழைப்புள்ள வேலையாளொருவன் போதுமான போஜனத்தோடு காப்பி அல்லது தேத்தண்ணீரைச் சாப்பிட்டு வருவானாயின் போஜனத்தை மாத்திரம் சாப்பிடுகிறவனைப் பார்க்கிலும் அதிக வேலையைச்செய்யச் சக்தியுள்ளவனாவான்.

நீதிசாரம்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அடக்கமுடைமை.

மனோவாக்குக்காயங்களைக் கெட்டவழியிற்செலுத்தாமல் நல்லவழியிற் செலுத்துதலே அடக்கமுடைமையாம்.

ஆலாஹல விஷத்தைப்பார்த்து ஒரு கல்விமானுரைத்திருக்கின்றதென்னெனின், அடா ஆலாஹலமே! நீயே கொடியவனென்று மிகவும் இறுமாப்படையாதே. ஏனெனில், துஷ்டருடைய வாக்கில் வருகின்ற கெட்ட சொற்களநேகம் உன்னிலுங் கொடியவைகளாகவிருக்கின்றனவென்பதை நீயறியாயோ? அறியாய்; அறிந்தாலுனக்கிவ்வளவு இறுமாப்பிராது என்பதுதான். ஆதலால் சொற்குற்றத்திலகப்பட்டுத் துன்பப்படுவதற்கு

நாவே காரணமாயிருக்கின்றமையின், மற்றவைகளைக் காவாவிட்டாலும் அவஸ்யமாய் நாவைக் காத்தல்வேண்டும்.

தீயசொல்லால் ஒருவனுக்கு மனவருத்த முண்டாகும்படி செய்கிறவன் பலதுன்பத்திற்கு முள்ளாகி வருத்த மடைவானென்றும், முன் தான் வருந்தித்தேடிய தர்மங்கள் யாவையு மிழந்துவிடுவானென்றும் சொல்லியிருப்பதை அநுஸரித்து அடங்கி நடப்பவர்களே அடக்கமுடையவர்களாவர்.

நெருப்பினால் சுடப்பட்டபுண் சரீரத்தில் துன்பஞ்செய்து கொண்டிருந்தாலும், அது அப்பொழுதே நெஞ்சினிடத்திருந்து ஆறிப்போய்விடும். அடக்கமல்லாத தீயசொல்லோவெனில், எப்பொழுதும் மாறாத் துயரத்தைத் தருமாதலால், அதனினுமிது கொடியதேயாம்.

அடக்கமாகிய தர்மத்தை விரதமாகக் கொண்டவர்களுக்கு அது இகத்தில் சிறந்த ஆபரணமாக ப்ரகாசிப்பது மல்லாமல், பரலோகத்திலு மவர்களைத் தேவர்களுக்குள் சிறந்தவர்களாக்கும். அடக்க மில்லாதவர்களோவெனில் இகத்தில் நிந்தையும், பரத்தில் நரகத்தையு மடைவார்களென்று சொல்வதற்கு ஐயமுறவேண்டியதே யில்லை.

வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களுக்கு மாறுபாடில்லாமல் அடங்கி நடப்பவர்களுடைய பெருமை மிகவும் பெரிதாக வுணரப்படும்.

வர்ணமென்பது நால்வகையாக விருக்கும். ப்ராஹ்மணஜாதி ப்ராஹ்மவர்ணமென்றும், அரசஜாதி க்ஷத்ரிய வர்ணமென்றும், வணிகஜாதி வைசியவர்ண மென்றும், சூத்ரஜாதி சூத்ர வர்ண மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆஸ்ரமமென்பது ப்ராஹ்மசர்யமெனவும், கார்ஹஸ்த்யமெனவும், வாநப்ரஸ்தமெனவும், ஸந்யாஸ மெனவும், நால்வகையாக விருக்கும். இவ்வாஸ்ரமங்கள் ப்ராஹ்மணருக்குள்ளே மாத்ரம் இப்பொழுதும் ஸரியாக வழங்கிவருகின்றன

ப்ராஹ்மசர்யமென்பது எட்டு வயதில் உபனயனஞ்செய்யப்பட்ட பிள்ளைகள் குருகுல வாஸம்பெற்று வேதஶாஸ்த்ரங்களைப் படித்துக்கொண்டிருப்பதும் அந்த ஆஸ்ரமத்திற்குரிய ஏனைய கர்மங்களை யியற்றுவதுமாம். இப்படிக்கொத்த பிள்ளைகட்கு ப்ராஹ்மசாரிகளென்று பெயர்.

கார்ஹஸ்த்யமென்பது ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதஸமாப்தியடைந்து விவாகஞ் செய்துகொண்டு அதற்குரிய ஔபாஸன வைஸ்வதேவாதி கர்மங்களை யியற்றுவதோடு அதிதி யப்யாகத பித்ருபூஜாதி கார்யங்களையு மியற்றுவதாம். இதுவே இல்லறமெனப்படும். இந்த ஆஸ்ரமமுடையவன் க்ருஹஸ்த னெனப்படுவான்.

வானப்ரஸ்தமென்பது நகரம், பட்டணம் இவைகளின் வாஸங்களை விட்டு ஸாத்விகாஹாரம்புஜித்து ஔபாஸனாதி கர்மங்களை யியற்றி வனத்திற்சென்று தவம்புரிந்து நடப்பதாம். இந்த ஆஸ்ரமத்தை யுடையவன் வானப்ரஸ்த னெனப்படுவான்.

ஸந்யாஸமென்பது யஞ்ஞோபவீதவிஸர்ஜனமும், ஸர்வஸங்கபரித்யாகமுஞ்செய்து கிராமைகராத்ரமாய் ஸஞ்சரித்துங் கொண்டிருக்கையிலுமந்த ஆஸ்ரமத்துக்குள்ள வினையகர்மங்களையு மியற்றி பிக்ஷாந்ந போஜனஞ்செய்து புத்ரமித்ரகளத்ரங்களைத் துறந்து விட்டிருப்பதாம். இதற்குத் துறவறமென்று பெயர்.

இப்படிக்கொத்த வர்ணாஸ்ரம நெறிதப்பாமலும், நீதிநெறி தவறாமலும், பஞ்சேந்த்ரியங்க ளெனப்படும் ஐம்பொறிகளையும் தமதிச்சையின்படி செல்லவொட்டாமல் அடக்கி நடப்பதே அடக்கமுடைமையாம்.

யாவர்க்கும் நன்மையைக் கொடுக்கும் அடக்கமானது செல்வர்களிடத்தி லுண்டாயிருக்குமாயின் அதுவேமொரு செல்வமாக ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்.

மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவி என்னும் ஐம்பொறிகளையும் அவைகளின் வழியிற் செல்லவொட்டாதபடி அடக்கவல்லவர்களுக்கு தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, ஸ்தாவரம் எனச்சொல்லிய எழுவகைப் பிறப்பிலும் அவ்வடக்கமென்னும் வல்லமையே காவலாகவிருக்கும்.

ஆதலால், அடக்கத்தைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தசெல்வம் வேறொன்று மில்லாமையால், எல்லோரும் அதைச்சிறந்த பொருளாகக் கருதிக் காப்பாற்றிக் கொள்ளல்வேண்டும்.

ஒழுக்கம்.

ஒழுக்கமானது யாவர்க்குஞ் சிறப்பைத்தருகின்ற காரணின், அதை உயிரைப்பார்க்கிலுஞ் சிறந்ததாகக்கருதி அதற்கிடையூறில்லாமல் நடத்த வேண்டுமென்பதை யுணர்ந்தவர்களே ஒழுக்கமுடையவர்களாவர்.

இம்மை மறுமைக்குத் துணையாகவிருக்கும் தர்மமெது வென்று பலநூல்களையு மாராயுமிடத்து ஒழுக்கமே முக்யமெனச் சொல்லியிருக்கின்றமையின், அவ்வொழுக்கத்தை எவ்விதத்திலும் தப்பிப்போக வொட்டாதபடி காப்பாற்றல்வேண்டும்.

ஜாதியாசாரத்திற்குத்தக்க வொழுக்கத்தை யநுஸரித்து நடத்தலால் நல்ல குலஸ்தனாவானென்றும், அவ்வொழுக்கத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பவன் இழிகுலஸ்தனாவனென்றும், பல நூலி லும் விதியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ப்ராஹ்மணன் வேதத்தை மறந்துவிடுவானாயினும் மறுபடி யுங் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஒழுக்கத்தை விட்டுவிட்டால் அவனது உயர்ந்த ஜாதித்தன்மை கெடுமேயல்லது உயர்வாகமாட்டாது.

பொறாமையுடையவனிடத்துச் செல்வம் நிலையாததுபோல வே நல்லொழுக்க மில்லாதவனிடத்து மேன்மை நிலைத்திருக்க மாட்டாது.

ஒழுக்கத்தைக்கைவிட்டால் இழிகுலஸ்தனாக வேண்டுமென் றறிந்த புத்திமான்கள் அவ்வொழுக்கத்திலிருந்து சிறிதும் வழு வார்கள்.

நல்லொழுக்கத்தால் ஶிஷ்டத்வமும், அஃதில்லாமையால் ப்ரஷ்டத்வமும், உண்டாகுமென்பதற்கு ப்ரமாணமென்னவெனில், நன்மைக்கெல்லாம் மூலம் ஒழுக்கமென்றும், தீமைக்கெல்லாம் மூலம் ஒழுக்க மில்லாமையென்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதுவே யாம்.

ஒழுக்கமுடையவர்கள் தங்கள் ஜாதிக்குங் குலத்திற்குந் தகாத பொய் முதலியவைகளை மறந்து நீக்கிவிடுவார்கள். ஒரு வேளை நீக்காமலிருப்பார்களாயின் நல்லொழுக்கமில்லாத நீசரெனப் படுவதற்கு ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவதில்லை.

கல்விக்குப்பயன் அறிவு; அறிவுக்குப்பயன் ஒழுக்கம். இவ் வொழுக்கத்தை யுணர்ந்து நடக்கக் கல்லாதவர்கள் பலநூல்களைக் கற்றும் அறிவிலாரென்றே சொல்லப்படுவார்கள்.

ஆதலால், யாவரும் ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு நடத்தல் வேண்டும்.

பக்தி.

(முன்தொடர்ச்சி)

13. பக்தியோகத்தினியல்பும், அதன் மெய்யான உட்கருத்தும்.

"இவ்வாறெப்பொழுதுந் தங்களிடத்திலேயே நிலைத்த உறுதியான உள்ளத்துடன் கூடியவனாய் யாதொரு தொண்டன் தங்களைப்போற்றி வழிபடுகின்றனனோ, யாதொருவன் புதுமையற்ற (வேற்றுமையற்ற) (நிர்விசேஷமான) கடவுளை வணங்குகின்றனனோ, இவ்விருவரில் யாவர் மேலானவர்?" * என்று அர்ஜுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக் கேட்டான். இதற்கு விடையாக ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் கூறியதாவது:—"மிகக் கவலையோடுகூடிய உள்ளத்தை எப்பொழுது மென்னிடத்திலேயே உறுதியாய் நிறுத்திக் கொண்டு என்னைப் போற்றுபவன்தான் யோகிகளில் முதன்மையானவன். எனினும் பொறிபுலன்களை யடக்கி நன்கு சீர்திருத்தி எவ்விடத்திலும் பொதுநோக்கு (ஒற்றுமை எண்ணத்துடன்) கூடியிருப்பவரும், எல்லா வுயிர்கட்கு மின்பத்தையே செய்ய விருப்பமுள்ளவருமாய், யாதொருவர், வாயினால் மொழிவதற் கெட்டாததும், கண்களாற் காணமுடியாததும், உள்ளத்தினு கருதவொண்ணாததும், பொய்யான உலக வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருப்பதும், அசைவற்றதும், அழிவற்றதும், எங்கும் நிறைந்ததுமான "நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைப்" போற்றி வழிபடுகின்றனரோ அவர்களும் என்னையே யடைகின்றனர். ஆனால், "நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தி"னிடத்தில் விருப்பம் மிகுந்தவர்க்குத் துயரம் மிகுந்திருக்கும். ஏனென்றால், நிர்க்குண விஷயமான நிஷ்டையானது உடற்பற்றுள்ளவரால், மிகவும் வருத்தத்தோடு கூடியே அடையப்படுகின்றது. எனினும், எவர்கள் எல்லாச் செயல்களையும், என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு என்னையே அடைக்கலமென்று அடைந்தவர்களாய் எல்லாமா யிருக்கின்ற ஒரே முடி

---

* ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை 12-வது அத்யாயம், 1 வது ச்லோகம்.

"ஏவம் ஸதத யுக்தாயே பக்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே,
யேசாப்யக்ஷர மவ்யக்தம் தேஷாம் கேயோக வித்தமா:."

(இ-ள்.) "இப்படி எப்பொழுதும் உம்மிடத்தில் மனதையுடைய யாதொரு அடியார் உம்மை வணங்குகின்றனரோ, காணப்படாமலிருக்கின்ற அழிவற்ற கடவுளைக் கனவிலு முன்னுகின்றரோ, அவர்களுக்குள் யார் மேலான யோகத்தை யறிந்தவர்?"

வான என்னிடத்துப்போன்பினுலேயே என்னையே நினைந்து வழி படுகின்றார்களோ, என்னிடம் நிறுத்தப்பட்ட உள்ளத்துடன் கூடிய அவர்களை ஓ! அர்ஜுனு! கூற்றுவன் (யமன்) போன்ற பிற விக்கடலினின்றும் மிக விரைவில் யான் கரையேற்றுகிறேன்.''

* இங்கு ஜ்ஞானயோகத்தையும், பக்தியோகத்தையும், குறிப்பிடுகின்றது. ஞானயோகம் மேலானதுதான். அது அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களிலெல்லாம் மிக முதன்மையானதாகும். எனினும் மத்தகைய சாஸ்த்ரங்களிற் கூறியுள்ளபடி, நடத்தல் எளிதென்று எல்லோருமெண்ணுகின்றனர்! ஆனுல் உண்மையில் ஞானயோகப்படியுள்ள வாழ்க்கை மிக அரிது. அதனை யெளிதிற் கைகொண்டு வாழ்நாள் கடத்த முயன்றால் எப்பொழுதும் பிழைபட்டுப் பலவாறான இடையூறுகளையே அடுத்தடுத்து அடைய நேரிடும். இவ்வுலகத்திலே இரண்டு வகையான மனிதருளர். முதலாமவர், உடலைக்கொழுக்க வைத்துக்கொள்வதையே பிறவிப்பயனுகக் கருதிவருகின்ற அசுரத்தன்மை வாய்ந்தவர். மற்றொருவர், உடலும், அதனைப்போற்றுதலும், ஆத்மாவின் முன்னேற்றத்திற்காக மட்டுமே என்று கருதுகின்ற தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவர்.

---

* "மய்யாவேச்ய மனோயேமாம் நித்யயுக்தா உபாஸதே
ச்ரத்தயா பரயோபேதாஸ் தேமேயுக்த மோமதா:."

"யேத்வக்ஷரமனிர்த்தேச்ய மவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே,
ஸர்வத்ரக மசிந்த்யஞ்ச கூடஸ்த மசலந் த்ருவம்."

"ஸந்நியம்யேந்த்ரியக்ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபுத்தய:.
தேப்ராப்நுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூதஹிதே ரதா:."

"க்லேசோதிகதரஸ்தேஷா மவ்யக்தா ஸக்த சேதஸாம்
அவ்யக்தாஹி கதிர் து:கம் தேஹவத் பிராவாப்யதே."

"யேதுஸர்வாணி கர்மாணி மயிஸந்யஸ்ய மத்பரா:,
அனன்யேனைவ யோகேந மாம் த்யாயந்த உபாஸதே."

"தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாகராத்,
பவாமி நசிராத் பார்த்த! மய்யாவேசித சேதஸாம்."

(பகவத்கீதை 12வது அத்யாயம் 2-3-4-5-6-7 ச்லோகங்கள்)

குறிப்பு:—

மேற்கூறி வந்தவை இவ்வாறு ச்லோகங்களின் பொருளையாதல் பற்றி இங்கு வேறாக எடுத்தெழுதாது ச்லோகம் மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

* அஸுர இயற்கை (தீயசெய்கை) யைப் பின் பற்றியவர்க்குங் கூடத் தங்கள் சார்பான உதாரணங்களை வேதத்திலிருந்தே ப்ரமாணப்படுத்திக் கூறமுடிகின்றது; ஆதலால், ஒரு நல்லோரது செய்கைகளனைத்து மெப்படி நல்லதாகவே யிருக்கின்றதோ அவ்வாறே, ஒரு தீவினையாளனது செய்கையும் ஒழுங்கானதாகவே தான் தோற்றப்படுகின்றது. ஞானவழியில் இது (மாதிரித்) தான் சில குற்றங்களுண்டு. ஆனல் பக்தியோகத்திலோ இந்த (மாதிரியான) துன்பமில்லை. பக்தியோகம் இயற்கையாயுள்ளதாகும். அது மிக அமைதியானது. கைகொள்வதற்கு மிக இனிமையானது. பக்தன் ஞானியைப்போல அவ்வளவு உயர்ந்த நிலைமையைப்பெற வேண்டி வருந்தி முயல்வதில்லை; ஆதலால் பக்தனது (கீழ்) வீழ்ச்சியும் அவ்வளவு வல்லமையோடு கூடியுண்டாவதில்லை. எந்த வழியைக் கைகொண்டாலும், பற்றின்மை வாய்க்கப்பெற்றாலன்றி ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரனு (விடுதலை யடை) வதில்லை.

மிகுந்த அருட்செல்வம் வாய்ந்த "கோபஸ்த்ரீகளில்" ஒருத்தியினுடைய பாபபுண்ய வடிவமான ஆத்மபந்தங்(உடற்பற்று)கள் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன? என்பதற்கு இரண்டு ச்லோகங்களை யெடுத்து விளக்குகின்றேன்:—

"தச்சிந்தா விபுலாஹ்லாத க்ஷீணபுண்யாசயாததா,
ததப்ராப்தி மஹாதுக்க விலீனு சேஷபாதகா"
"நிருச்சுவாஸ தயாமுக்திம் கதான்யா கோபகன்யகா"

அதாவது:—" கோபஸ்த்ரீயானவள் " பகவானை பேராவலுடன் நினைப்பதனாலுண்டாகின்ற பெருமகிழ்ச்சியானது அவர்களுடைய எல்லாப்புண்யங்களையுமழித்தது; பிறகு அவரையடைவதற்குத்தடையாயுள்ள பெருந்துன்பம் அவர்களுடைய எல்லாப் பாபங்களையுமழித்துவிட்டது; இப்படி அவர்களது ஆத்ம பந்தங்களாகிய புண்யபாபங்களினின்றும் விடுபட்டவர்களாயினர்".

ஒருவனது உள்ளத்திற்றோன்றுகின்ற பலவாறான எண்ணங்களும், உள்ளத்தின் மாறுதல்களும், தானே குற்றமுடையன

---

* " த்வௌ பூத ஸர்க்கௌ லோகேஸ்மின்
தைவ ஆஸுர ஏவச..........".

பொருள்:—" இவ்வுலகத்திலே உயிர்த்தோற்றங்கள் "தைவம்" என்றும், "ஆஸுரம்" என்றும் இரண்டுவகையா யுள்ளன............" (பகவத் கீதை அத் 16. ச்லோகம். 6.)

வல்ல என்றறிகின்றது தான் பக்தியோகத்திலுள்ள உண்மையான (ரஹஸ்யக்) கருத்து. அவ்வித எண்ணங்களை முறைப்படி ஒழுங்காகவே திருப்பி வேண்டிய வழியில் செலுத்தவேண்டும்; அவை மேலான நிலைமையை யடைகின்றவரையில் அவற்றிற்கு மென்மேலும், உள்ளவழியைக்காண்பித்துக் கொடுக்கவும் வேண்டும்; அவ்வளவுமட்டுமே வேண்டியது. கடவுளை யடைவதற்கான வழியே உயர்ந்ததாயுள்ளது; மற்றுள்ளவைகளெல்லாந் தாழ்ந்தவையே. நமது வாழ்நாளி லின்ப துன்பங்க ளிரண்டும் ஸாதாரணமாய் இடையிடையே தோன்றுகின்ற நிலைமைகளாகுமென்று நமக்குத்தெரியுமன்றோ? செல்வமோ, அல்லது வேறு பல லௌகிகப்பொருள்களோ, தனக்குக்கிட்டவில்லை யன்றோ? என்று எண்ணி ஒருவன் வருந்துகின்றானெனில் அவன் தனது துன்பமாகின்ற உள்ளத்தின் மாறுதலைத் தவறாகச்செலுத்துகின்றான். ஏனெனில் துன்பத்திலும் பயனுண்டு. "கேட்டினுமுண்டோருறுதி." தான் உயர்ந்த நிலைமையையடையவில்லையே? தனக்குக் கடவுள் நேரில் வந்து காட்சி கொடுக்கவில்லையே? என்றிவ்வாறவன் வருந்தட்டும்; அத்துயரமே அவனுக்குப் பேரின்பத்தை யளிப்பதற்குதவியாகும். அவ்வாறே, தேவையான பொருள் கிடைத்ததென்று நீங்கள் மகிழ்ந்தீர்களானால் அந்த மகிழ்ச்சியாகின்ற உள்ளத்தின் மாறுதலைப் பிழையான வழியிற் செலுத்தி விடுகின்றீர்கள். அதனை அதிலுமுயர்ந்ததான வழியிற் செலுத்த வேண்டும். அதனை மேலான பிறவிப்பயனை யடைவதற்கான வழியில் உதவிப்படுத்திக் கொள்ளல்வேண்டும். அந்த உயர்ந்த விருப்பங்களை யடையப் பெறுவதிலுள்ள மகிழ்ச்சிதான் மிகவும் மேலானது. நமது மற்றுள்ள எல்லா எண்ணங்களைப் பற்றியு மிவ்வாறு தான். எல்லா மனமாறுதல்களையுங் கடவுளிடத்துச் செலுத்தினால் அவை நன்னிலைமைக்கு உதவியாக முடிகின்றது; இல்லாவிடிலெல்லாந் துன்பத்தையளிப்பதாய் விடுகின்றன. பக்தன் அவை யொன்றையும் பிழையென்று கூறுவதில்லை. பக்தன் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு எல்லாவற்றையுங் கடவுளெதிரில் ஒப்புவித்து விடுகின்றான்.

14. நட்பின் பல வழியிலுள்ள ஸ்பூர்த்தி (அதிர்ச்சி.)

நட்பு பலவாறாக விளங்குகின்றது. முதலாவதாக நட்பு அன்பு (பக்தி) வடிவமாய்த் திகழ்கின்றது. க்ஷேத்ரங்களிலும்

மற்றுள்ள புண்ய ஸ்தலங்களிலும் மனிதனுக்குள்ள வணக்கம் எதனாலுண்டாகின்றது? ஸாதாரணமாய்ப் பலரும் அவிடத்திலிருந்தே (கோயில்களிலிருந்தே) கடவுளைப்போற்றி வழிபடுகின்றனர். ஆதலால் அத்தகைய இடங்களில் கடவுள் இருக்கின்றாரென்று கருதுகின்றனர். அதனாற்றான் (கோயில் முதலிய) அவை தூய இடமாய்க் கருதப்பட்டு வருகின்றன. எல்லா நாடுகளிலுமிருக்கின்ற மனிதர்கள் தங்களுடைய கொள்கையின் தலைவர்களான குருக்களைப்போற்றி வணங்குவதெதற்காக? கடவுளைப் பற்றிய உபதேசத்தை அவர் நமக்கு அளிக்கின்றாரென்பதனாற்றான் மற்றவர் அவரைப் பெருமைப்படுத்துகின்றனர். இத்தகைய அன்பு, பெருமைப்படுத்திப் புகழ்தல் என்பதற்கு வேர் போன்றிருப்பது நட்பாகும். நமக்கு விருப்பமில்லாதவற்றை வணங்கவோ போற்றியுள்ளன்புடன் வழிபடவோ முடிவதில்லை. நட்பின் மற்றொரு அதிர்ச்சி "ப்ரீதி"யாகும். (ப்ரீதி—இன்பம்). கடவுளிடத்துமிகுதியான அன்பு—மிகுந்த மகிழ்ச்சி-மனிதர் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியிலேயே எவ்வளவு மகிழ்ச்சி யடைகின்றனர்! அவர் விரும்புகிறபொருளை—அவரது பொறிபுலன்கட்கு விருப்பமானவற்றை—யடையவேண்டி அவர்களெங்கு வேண்டுமானாலும் போகின்றார்கள். அதன்பொருட்டு எந்த இடையூறுகளையுமெதிர்க்கிறார்கள். ஆனால் பக்தனோவெனில், இத்தகைய பேரன்பை (மெய்க்காதலை)க் கடவுளிடத்துச் செலுத்திவிடவேண்டும். அதுதான் அவன் செய்யவேண்டியிருப்பது.

பிறகு பிரிவாற்றாமை. (விரஹம்) விரும்பிய பொருளின் பிரிவினால் உண்டாகின்ற மிகுதியான பிரிவாற்றாமை (விரஹம்) எனப்படும். எல்லாத்துயரத்தையும்விட மிகவுமினிமையாயுள்ளது பிரிவாற்றாமையேயாகும். "தான் கடவுளை யடையவில்லையே, அறியத்தக்கதாயுள்ள அந்தவொரேபரம்பொருளைத்தானறியவில்லையே," என்றிப்படி எண்ணி ஒருவன் வருந்தவும், அதன்பொருட்டு அவன் குறையுள்ளவ (அத்ருப்த) னும், கலங்கிய உள்ளத்தவ (அஸ்வஸ்தசித்த) னுமாய்த் தீரும்பொழுது அவன் பிரிவாற்றாமையென்ற துயரத்தையடைகின்றானென்று கூறுகின்றோம். இந்த நிலைமையில் அவனுக்கு விருப்பமாயுள்ள அந்தக் (கடவுள்) ஒன்றைத்தவிர மற்றவைகளெல்லாந் துன்பமாய்த் தோன்றுகின்றன. (ஏகாதிவிசிகித்ஸா) லௌகிகமான நட்பு அல்லது காதலிலும் பிரி

வாற்றுமை பலபொழுதுந் தோன்றுவதை நாம் காண்கின்றோ
மன்றோ? ஒருவனுக்கு ஒரு ஸ்திரீயினிடத்தோ, அல்லது ஒரு
ஸ்திரீக்கு ஒரு புருஷனிடத்தோ மிக உறுதியான காதல் (அநுரா
கம்) உண்டாகும்பொழுது அவர்க்குப் பிற (அவர்விரும்பாதவ)
ரைக்காண்பது (ஸான்னித்யம்) பொறுக்கமுடியாத துன்பமாய்த்
தோன்றுகின்றது. மேலான மெய்க்காதலை யடையும்பொழுது
பிற பொருள்களிலுள்ள வெறுப்பு (விரக்தியு)ம் அது போலவே
யாகும். கடவுளைப் பற்றிய தல்லாத எந்தப் பேச்சுக்களும் அப்
பொழுது சுவை யில்லாததாகின்றன. “பிற விஷயங்களைப்
பற்றிப் பேசி வீணில் தொண்டை வற்றிப் போகச்(வ்ருதா கண்ட
க்ஷோபம்) செய்து கொள்ளாது அவரைப் பற்றியே எப்பொழு
தும் பேசுக; அவரையே எப்பொழுதும் நினைவி லிருத்துக.”
(அன்யாம் வாசாம் விமுஞ்சத). எவர்கள் கடவுளைப் பற்றிப்
புகழ்ந்து பேசுகின்றார்களோ அவர்களை, பக்தன் நேசிக்கின்றான்;
மற்றவர்களை விரும்புவதில்லை. அன்பு நிறைந்து மிகுந்த உயர்ந்த
நிலைமையை யடையும் பொழுது (ஒருவனது) வாழ்நாள் முழு
வதுமே அத்தகைய உயர்ந்த நட்பினா லுண்டாகின்ற இன்பத்தை
யடைவதன் பொருட்டே என்றாய் விடுகின்றது. (ததர்த்தப்ராண
ஸ்தானம்). அஃதில்லாவிடில், அத்தகைய பக்தனுக்கு ஒரு
நொடிப்பொழுது கூட உயிர்த்திருக்க முடியாது. இடை விடாத
கடவுள் நினைப்பினால் பக்தனுக்கு இந்தப் பிறவி இனியதாகத்
தோன்றுகின்றது. பக்தி யோகத்தின்படி ஒருவன் எங்கும்
நிறைந்தவ (பரிபூர்ண)னாகி விடும் பொழுது அவன் கடவுளுடை
யவனாகி, “ததீயத” யை யடைகின்றான். இவ்வாறவன் பொருள்
பெற்றவனாய் விடும் பொழுது அவன் கடவுளை யடையப் பெற்
றால்,—கடவுளது திருவடித் தாமரையை யவன் தீண்டும் பேற்
றை யவன் பெறும் பொழுது, அவனது இயற்கை முற்றிலும்
வேறு படுகின்றது. எல்லாம் மிகத் தூயதாய்த் தீர்கின்றது;
அவனும் பிறவிப் பயனை எய்துகின்றான். இவ்வாறான பல பக்தர்
கள் கடவுளைப் போற்றி மகிழ்வதாகிய பேரின்பத்தை யடைய
வேண்டிய மட்டும் உயிர் வாழ்கின்றார்கள். “ஓ! அரசனே ஹரி
யின் பெருமை மிக வியக்கற்பாலதே. ஏனெனில், ஆசை யற்ற
வரும் (நித்ய த்ருப்தரும்) எல்லாப் பற்றுகளி னின்றும் விடு
பட்டவருங் கூட அன்பின் பொருட்டாகவே கடவுளிடத்துக் காத
லுடையவர்களாய் விடுகின்றார்கள். “யம் ஸர்வே தேவா: நமஸ்

யந்தி முமுக்ஷவோ ப்ரஹ்மவாதிநஶ்ச." யாதொருவரை எல்லாத் தேவர்களும், எல்லாப் பேரின்ப நாடிகளும், எல்லாப் பெரியோர்களான அறிஞர்களும் போற்றுகின்றனரோ," (ந்ருஸிம்ஹ தாபினீ உபநிஷத்) அத்தகைய கடவுளே மேற்கூறிய வருடைய மெய்க்காதலுக்கு இருப்பிடமாய்த் தோன்றுபவர். அன்பின் வல்லமை இத்தகைய தாகும். ஒருவன் தன்னைத்தான் மறத்தலும், தனது என்று ஏதேனும் ஒரு பொருளுண்டென்ற எண்ணத்தை யகற்றுதலும், அடைந்த பொழுது தான் அவன் "ததீயத" என்ற (எல்லா மவருடைய தென்ற) நிலைமையைப் பெறுகின்றான். அவன் எல்லாவற்றையும் தூயதாய் எண்ணுகின்றான். எல்லாப் பொருள்களுந் தனது மெய்க்காதலுக் குரியவரான அவருடைய தாகும் என்றே அவன் கருதுகின்றான். லௌகிகமான அன்பின் விஷயத்திலுங்கூட நாமிதனைக் காண்கின்றோம். ஒருவன் தனது காதல் மிகுந்த பெண்பாலுடைய எல்லாப் பொருள்களையும், மிகத் தூயதாய்க் கருதுகின்றான். அவளது கிழிந்த ஒரு பீற்றல் துணி கூட அவனால் மிகவும் விரும்பப்படுகின்றது. அது போலவே கடவுளிடத்துப் பேரன்பு வாய்ந்த எல்லா வுயிர்களை முழு மனதுடன் நேசிக்கின்றான். ஏனெனில் எல்லா மவருடைய தென்று அவன் கருதுகின்றான்.

(வரும்)

விண்ணாற்று முடிச்செல்வனார்.

அகல்யா பதிவிரதா பங்கம்.

முதல் அத்தியாயம்.

பர்ணசாலை.

நாடு நகரங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு மிதிலாபுரிக்கு அருகே ஒரு வனத்தில் முனிபுங்கவரான கௌதமர் தன் தர்ம பத்தினியுடன் தவம்செய்து கொண்டிருந்தார். அம்மகான் வசித்துவந்த அவ்வனம் அத்தி, ஆல், அசோகு, தென்னை, புன்னை, கொன்றை, மா, புளி, நெல்லி, முதலிய விருக்ஷ சாதிகள் செவ்வனே பயிராக்கப்பட்டு நீதி தவறாது ஆட்சிபுரியும் அரசனது நகரம்போன்று விளங்கிற்று. எங்குப் பார்த்தாலும் பசிய மரங்கள் பூத்தும், காய்த்தும், மனோரம்மியமாய்க் காணப்பட்டன. அழகிய தடாகங்களும் பஞ்சபஞ்ச உஷத் காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தற்குரிய வசதிகளும் காணப்பட்டன. தேவதார்ச்சனைக்கு வேண்டிய புஷ்பச் சாதிகளும், அல்லி, மல்லிகை, மருவு, மருக்கொழுந்து, முதலிய மலர்க்கொடிகளும், செடிகளும் பூத்தும், தளிர்த்தும், நறுமணம்வீசி நாலாபக்கங்களிலும் சோபித்தன. உலகப் பற்றற்று, நித்யனை எக்காலத்தும் தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் இம்முனிவரது ஆசிரமம், நிஷ்களங்கமான அவரது மனம்போல், பிரகாசித்தது. புலி, பசு, மான், முதலிய ஜன்ம வைரிகளான மிருகங்கள்கூட தம் தம் வைரத்தைவிட்டு அன்னியோன்னிய நட்புடன்கூடி வாழ்ந்தனவெனின், அவ்வனத்தின், (மத, மாற்சரிய, குரோத, லோப, மோகங்களின்றி விளங்கிய) சிறப்பை எடுத்துக்கூறின் மிகையாகும்.

கௌதமர், ஒவ்வொருநாளும் அதிகாலையில் எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கர்மங்களை முடித்து “ஐந்துமுகம் ஒளிரவும் அழகிய முடியில இளந் திங்கள் ஒளியொடு பிரகாசிக்கவும், கொக்கினது இறகுபோல் வெண்ணிறம் வாய்ந்து, திவலைவீசி, நறுமணங் கமழ்ந்து, நாட்டினர் செய்யும் பாபங்கள் அனைத்தும், நலமுடன் தீர்க்கக் கங்கணங்கட்டிக் கரைபுரண்டோடும் கங்கா தேவி, அங்கமதுபுளகி, முகமது மலர்ந்து உன்னத பதவியிலிரு

ந்து பிரகாசிக்கவும், "பெண்களைப் பகைத்தல் பேதமை" 'மண்ணினில் வசிப்போர்க்கவர் மாணிக்கம்' குடும்பம் என்பது தலைமுறை தத்துவநிதி—அந்நிதிக் கணிகலப்—மாதர்—அவமதியாதே! அலக்ஷியம் செய்யாதே! இல்லறத்தைப்போன்ற சந்தோஷக் களஞ்சியம் எவ்விடத்துங் காண்பதரிது—எவ்வித துக்க காலத்தும் ஆண்பாலாது துயரத்தை நீக்கும் அற்புத சக்தி. அங்கனு மணிகளிடத்தே யுண்டு" "பெண்டாட்டி யோர்விலங்கு—பிள்ளையொரு சுள்ளாணி" என்று பிதற்றித் திரியும் பித்த வேதாந்தியை நம்பாதே! என்று மானிடர்க்குக் கற்பிக்குமாறே போல், தமது இடது பாகத்தில் உடையை அணிந்துள்ளவருமான சுந்தர நாயகனை "முக்கண்மணியே! முழுமுதற் கடவுளே அரவம்பூண்ட அய்யனே! கங்கைதரித்த அண்ணலே! காமனையெரித்த கண்ணனே! மான்மழுவேந்திய நாதா! முப்புரம் எரித்த முதல்வ! என்று பலகாலுந் தியானித்துத் தவம்புரிவது வழக்கம்—

கௌதமரது இல்லத்தை விளங்கச் செய்தவள் அகல்யா தேவி! அவள் அவரது தர்மபத்தினி! இகபர சாதனங்களுக்குற்ற துணைவி! அவரது மகிமைக்கும், கீர்த்திக்கும் ஆதிகாரணம் அவ்வம்மணியே! வனப்பில் இலக்குமிக்கு நிகராவாள். காரிருள்போன்று நிறம்வாய்ந்து தேனொழுகும் நறுமலர்மாலை சூடிய அம்மாதரசியின் வதனம் சிறிதே களங்கமுற்ற ரோகிணி நாயகனைப் பழிக்கும்! அகன்ற நெற்றியும், மதனவில்போன்ற புருவங்களும், அதனிடையே சற்று மேலே, கரேலெனக் கறுத்துத் தோன்றும் சிறிய வட்டமான திலகமும், மான்விழிகளும், குமிழம்பூவை நிகராக்கும் நாசியும், பளிங்கைப் பழிக்கும் கபோலங்களையுமுடைய அம்மாதரசி பதியின்நலமேதன துபாக்கியம் என்று நன்குணர்ந்தவள். ஆதலால் அவருக்கு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வேண்டிய உதவிகளை மனமுவந்து புரிந்துவந்தாள். கோத்த முத்துக்கள்போன்ற தந்த வரிசைகளையுடைய தன் பவளவாயால் கௌதமருக்கு இனிய மொழிகளுரைத்து சமயோசித புத்தியுத்தியுடன் அவரது மனங் கோணாமல் உபசரித்துக் களிப்பித்தாள். பல பல சொல்வானேன்? மாந்தளிர் மேனியும், பசிய கரும்புகள்போன்ற புஜங்களும், பொன்வளையணிந்த முன்னங்கைகளும், பாந்து, குவிந்து, வாரணிமார்பின் வனப்பும், நுண்

ணிடையும், அழகிய அம்புருப்பாதங்களுமுடைய, அகல்யாதேவி தன் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தன் பதியின் நலத்திற்கெனவே சமர்ப்பித்து அவரது இல்லத்தை விளங்கச் செய்தாள்.

உலகில் ஒரு நற்காரியம் செய்யவேண்டுமாயின் அதற்கிடையூறாக அநேக விக்கினங்கள் ஏற்படுகின்றன. மேலும் இல்லறத்தில் பதிபத்தினிகள் ஒரே மனத்தினரா யிருக்கக் காண்பதரிது. பதி சில சமயங்களில் துர்க்குணியாகவும், பத்தினியைத் தூஷிப்பவனாகவும், கொடுமையாய் நடத்துபவனாகவு மிருப்பான். பத்தினியைத் தனக்கு வேலைசெய்ய வந்த அடிமை என்று நினைத்துக் கொடுமையுடன் நடத்துவான். அவளது இன்ப துன்பங்களைக் கவனியான். தான் நன்றாய்ச் சுகமாயிருக்க வேண்டும் எனவும் தனக்கு வேண்டிய ஆசார உபசாரங்களில் யாதொரு குறைவும் ஏற்படக்கூடாது எனவும் நினைத்து, பத்தினியின் சிரமத்தையும், சிறப்பையுங் கவனிப்பதில்லை. சுயகாரிய பரனாய்த் தான் உண்பதும், உடுப்பதும், களிப்பதுமே அத்தகையோனது தொழில். மனையாள் எக்கேடு கெட்டாலும் கவனிப்பதில்லை. சோற்றுக் கழுது துணிக்குத் தடுமாறினாலும் கேள்வி முறையில்லை. பசுங்கிளிபோன்ற தன் பத்தினி பர்த்தாவுடன் சுகித்திருக்க எண்ணினாலும், கவனியாது அவளது கண்ணெதிரிலேயே பரஸ்திரீகளை நாடி அவர்களது பாதத்தில் வீழ்ந்து என்னை ரக்ஷி! என்னை ரக்ஷி! அனங்கன் வாட்டுகிறான்! ஆதரி! ஆதரி! என்று உளறி கனதனங்களை வாரியிறைத்து தர்மபத்தினியின் மனத்தைப் புண்ணாக்குவான்.

இது நிற்க, சில குடும்பங்களிலுள்ள ஸ்திரீகளோ தம்பாடே பெரிதாய், கணவனுக்குமுன் உண்பதும், தம்மிஷ்டப்படி நடப்பதும், தம் புருஷர்களின் சொற்கேளாமல் தறுதலையாய் அலைவதும், எப்பொழுதும் அடுத்தகத்தார் வீடே கதியாய் இருப்பதுமாய் இருக்கின்றனர். இவர் தம் கணவர் கடுந்தொழில் புரிந்து வியர்த்துக் களைத்துவந்தாலும் கவனியாமல் தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்வதும், தம்மிஷ்டப்படி வெளியே சென்று வம்பர் மகாசபைகளில் அக்கிராசனம்வகித்து சம்பூர்ண அதிகாரங்களைச்செலுத்துவதும், தம் வரவுக்கேற்றவாறு செலவு செய்யாமல் டாம்பீகமாயும் ஔதாரித்தனமாயும் செலவழித்தும் திரிகின்றனர். தம் புருஷர்மீதுசிறிதும் அன்புகொள்வதில்லை. மரியாதைகளும்செய்வ

தில்லை. அத்துடன் நிற்காமல் கணவனைத் தூஷிக்கவும் ஆரம்பிக்கின்றனர். கணவனைக் கண்டால் எமனைக் கண்டதுபோல் வெறுக்கிறார்கள். பரபுருஷர்களைக் கண்டால் வெகு ஆசார உபசாரங்களுடன் அவர்களுக்கு இன்பந் தரக்கூடிய இனிய மொழிகளையும், மலர்ந்த வதனங்களையும், குறுநகைகளையும் காட்டிக் களிப்பிக்கின்றனர். எப்பொழுதும் நல்ல ஆடைகளையுடுத்து நாடகசாலைகள் முதலான விடங்களுக்குங் புருஷனைவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுப் போகின்றனர். சில சமயங்களில் புருஷனே இவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டி வருகின்றது.

தாம் சொன்னபடி புருஷன் நடக்காவிட்டால் உடனே பிரளய கால ருத்திரனைப் போல் வந்து விடும் கோபம்; கண்டபடி திட்டவும், ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். பின்னும் சில ஸ்திரீகள் எப்படியாவது புருஷனுடன் சண்டையிட வேண்டுமென்று எண்ணி அநேக விதங்களில் அவர்களைத் துன்புறுத்துகின்றனர். சிலர் தம் கள்ள நாயகனுட னிருக்கவேண்டிப் புருஷனைக் கொன்றும், மருந்து வைத்தும், பித்தம் பிடிக்கச் செய்தும் விடுகின்றனர். சிலர் அவர்கள் கண்ணெதிரிலேயே பர புருஷர்களுடன் கூடி விளையாடுகின்றனர். புருஷன் கேட்டாலோ, உனக்குத்தான் ஆண் தன்மை யில்லை. சுக மில்லை! என்னமோ கடனெழவுக்குத் தாலிகட்டி விட்டாய்; எத்தனை நாள்தான் நான் கஷ்டப் படுவேன்? குழந்தை குட்டிகளில்லை! நானுவது ஒருவருக்குந் தெரியாமல், உன் மானம் போகாமல், வமிச வ்ருத்தி செய்து கொண்டால் அதுவுமா உமக்குக் கஷ்டம்? வம்ச விருத்தியானுல் உமது பேரைத் தானே சொல்லிக்கொண்டு திரியும். என்ன பொறாமை? எல்லாரும் உம்மைப்போலவா கஷ்டப்பட வேண்டும்? என் பாவியத்தை ஏன் வீணுக்கப் பார்க்கிறீர்? ஏதாவது செய்தீரோ? இதோ பாரும் நான் அரளி வேரும், நல்லெண்ணெயும் அரைத்துக் குடித்து உமது பேரில் பழி சுமத்திச் செத்து விடுகிறேன் என்று பய முறுத்துகின்றனர். இவ்வித கஷ்டங்களை யெல்லாம் பொறுக்கமாட்டாமல் எவ்வளவோ புருஷர்கள், தற்கொலை புரிந்துகொண்டும், சன்னியாசங் கொண்டும், பித்துப் பிடித்துந் திரிகின்றனர்.

பதியும், பத்தினியும் கூடி ஒரே மனத்தினாய் வாழும் குடும்பமே இன்பக்கடல். அக் குடும்பத்திற் கிணையான ஆனந்

தக் களஞ்சியம் வேறெவ்விடத்துங் கிடையாது. பதி தன் பத்தினியின் சௌக்கியமே மேலெனக் கருதி கண்ணை இமைகாக்கு மாறே போல் காக்க வேண்டும். அவளது மனங் கோணாமல் நடக்கவேண்டும். அவளது சுற்றத்தாரையும், தாய் தந்தையர்களையும், தன் சுற்றத்தார் போலவும், தன் பெற்றோர் போலவுங் கருதுதல்வேண்டும். அவளுக்கு வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களையும், அன்னபானாதிகளையும் தன்னா லியன்றவாறு கொடுத்துக் களிப்பிக்க வேண்டும். தன் பத்தினிக்கு அவமானமும் இழிவும் வரக்கூடிய செய்கைகளை ஒருபோதும் செய்தல் கூடாது.

ஸ்திரீகளோ, "கொழுநனைப் பேணுதல் குலமங்கையர்க் கழகு" என்று நினைத்து, தம் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அவரிடத்தில் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். தம் கணவருக்கு எது இன்பத்தை விளைவிக்குமோ அதைச் செய்து அவரைக் களிப்பித்தல்வேண்டும். எப்பொழுதும் மரியாதையுடனிருத்தல்வேண்டும். குடும்ப விஷயங்களில் மகா ஜாக்கிரதையுடனிருந்து வருமானத்திற் கேற்றவாறு செலவு செய்தல்வேண்டும். தன் கணவன் தன் மீது அதிக அன்புடனிருக்கிறான் என்றெண்ணி தன் மனம் போனபடி எதையும் செய்தல் கூடாது. தன் புருஷனது பந்துவர்க்கங்களையும், பெற்றோர்களையும் அதிக மரியாதை யுடனும், வணக்கத் துடனும் உபசரித்தல் வேண்டும். இன்னது செய்தால் தான் கணவன் இன்புறுவான், இன்னது செய்தால் வெறுப்படைவான் என்று நன்காராய்ந்து எவ்விஷயத்தையும் செய்தல்வேண்டும். தன் புருஷன் துர் நடத்தை யுள்ளவனா யிருப்பினும், அவனை மெதுவாய் நல்வழிப் படுத்தி, அவனுக்கு இகபரங்களுக்கு மேன்மை விளைவிக்கக் கூடிய வழிகளைத் தேடல்வேண்டும்.

எக்காலத்திலும், தன் பதிக்கு இழிவைத் தரக்கூடிய செய்கைகளைச் செய்தல்கூடாது. தன் புருஷனைத் தூஷிக்கும் இடத்திலும், மனித கூட்டத்திலும், உறவு பாராட்டித் திரிதல் கூடாது. "புல்லென்றாலும் புருஷன், கல்லென்றாலுங் கணவன்" என்று மதித்து அவனுடைய க்ஷேமத்தையே கருதுதல்வேண்டும். தன் அந்தஸ்துக்குத் தக்கவாறு ஆடையாபரணங்கள் அணிய வேண்டும்.

(வரும்).

சுப்பிரமணிய ஐயர்.